

Nybyggerne i Strandparken

Efter at have betragtet den voksende koloni af bungalow'er i Hou Strandpark i et stykke tid vandt nysgerrigheden over den medfødte generthed, og jeg opsøgte nogle nybyggere, som også var tilflyttere. Kvinderne kendte jeg fra gymnastik sidste vinter, så jeg fik tiltusket mig en invitation til en kop kaffe og en snak om, hvordan det opleves at flytte til Hou. Aase og Torlei lagde hus til, og naboerne Karen Marie og Peter Emil og Susanne – senere også Susannes mand, Jens – deltog ivrigt i snakken.

Hvad får folk til at rykke ud på bar mark i et fremmed lokalområde?

Alle tre par var nået til et 'modent stadie' i livet, børnene var flyttet hjemmefra, og for de fleste var pensionen også i hus. Derfor opstod

ønsket om noget mindre og mindre vedligeholdelseskrævende, og her passede projektet på det øverste vænge i Strandparken perfekt. Så det var i første omgang husene, der trak. For bådfolkene Aase og Torlei var det dog også af afgørende betydning, at der var en lystbådehavn.

Det med 'det fremmede' var heller ikke så overvældende, da de kom fra Saxild, Rude og Holme.

Hvordan er det så at bo her?

Alle talte meget begejstret om mulighederne for varierende gå- og cykelture i og omkring Hou. Nogle skulle helst til vandet mindst en gang om dagen.

Begejstringen var ikke mindre, når de talte om de 'utroligt mange foreninger', der havde gjort opmærksom på deres eksistens med en lille seddel i postkassen "ofte vedlagt et girokort!" Man skulle bare

spørge en eller anden, om der var mulighed for dette eller hint, så blev man fluks henvist til en person, der vidste noget om det. Og som Aase sagde, så skulle man ikke vise ret megen interesse for en eller anden sag, før man var hvervet som frivillig.

Det har i det hele taget været utrolig nemt at komme i forbindelse med 'de indfødte' – dvs. dem, der har boet her længere, end de selv har. Måske har det også været en fordel, at det er et nybyggerkvarter, hvor der bor både tilflyttere og udflyttere fra det ældre Hou, der kender nogen, 'der kender nogen'. Det skaber fællesskab at være med til at bygge noget op.

Det var en vældig positiv oplevelse at møde 'de nye': De var glade for deres nye omgivelser, de havde kastet sig over nogle af de mangfoldige tilbud, de følte sig godt hjemme, og de syntes, de allerede kendte mange mennesker.

Hvis ikke man har børn i børnehave og skole, og hvis man har arbejde andetsteds, kan det tage længere tid at komme ind på byen. Men når man så bliver pensioneret, så bliver der tid til at engagere sig.

Karen Marie og Peter Emil, Susanne og Jens, Aase og Torlei er gode eksempler på aktive tilflyttere, de bliver ikke siddende på deres hænder, men kaster sig ud i de muligheder, der er på stedet.

Tak for en hyggelig eftermiddag og tak for kaffe.